

jenom k účelům evidenčním. Bylo věci vymáhajícího věřitele (§ 54 čís. 3 ex. ř.), by v exekučním návrhu mimo jiné udal správné jméno poddlužníka (úřadu poukazujícího), neboť nesprávný údaj jde na vrub jeho a stihají jej také následky, nebude-li pak exekuce podle zákona vykonána (srov. rozhodnutí čís. 10686 sb. n. s.). Nebyla-li tedy v uvedeném usnesení exekuci povolujícím obsažena záповěď plnění svědčící výslovně okresnímu soudu ve V. K., nebylo zabavení vykonáno. Nemohl proto soud exekuční hyperochu přikázati stěžovateli ani částečně z titulu zástavního práva nabytého zabavením, nýbrž toliko z titulu postupu hyperochy jemu dlužníkem do vlastnictví podle postupní listiny do 27. listopadu 1935. Odporoval-li jiný věřitel platnosti tohoto postupu, byl právem poukázán s odporem na pořad práva podle § 231 ex. ř.

Čís. 14533.

Kdy může býti zakázáno majiteli firmy užívati při označení prodejen a v obchodním styku jen částečného znění firmy.

(Rozh. ze dne 14. září 1935, R II 327/35.)

P r v n í s o u d uložil firmě »Sbor« Gustav Sborowitz a syn v P. pro opětovné jednání proti zákazu danému usnesením krajského soudu v O. peněžitý trest. Zároveň zapověděl jí znovu užívati při označení prodejen a v obchodním styku vůbec jako firmy jen označení »Sbor« s tím, že k dodatečnému označení prodejen správným a plným zněním firmy zapsaným v obchodním rejstříku musí býti vedle označení »Sbor« uvedeno v souvislosti další znění firmy »Gustav Sborowitz a syn« nebo »Gustav Sborowitz & Sohn«. **D ů v o d y:** Pravoplatným usnesením krajského soudu v O. bylo zapovězeno firmě »Sbor« Gustav Sborowitz a syn v P. užívati při označení prodejen a v obchodním styku vůbec jen označení »Sbor«. Firma jest jméno, které má individualisovati kupce v obchodě t. j. provozu jeho živnosti a v jeho obchodním styku. Z toho plyne, že má firmy býti užíváno tak, jak zní. Proti této zásadě prohřešovala se stěžovatelka, jestliže při označení prodejen neužívala plného znění firmy, neboť prodejny jsou částí provozu firmy. Má-li stěžovatelka právo užívati ochranné známky »Sbor« na zboží, nelze jí přiznati oprávnění užívati tohoto označení tam, kde podle povahy věci nejde o odlišení zboží a výrobků jejích od zboží a výrobků kupce jiného, nýbrž o označení provozovny tvořící část podniku. Není-li dovoleno připojovati ke znění firmy dodatky s ní se nesrovnávající, nelze též připustiti vynechání části slovního znění firmy, jejíž celek má kupce v jeho provozu individualisovati. Poněvadž firma »Sbor« Gustav Sborowitz a syn v P. označuje i dále svoje prodejny pouze označením »Sbor« a to nejen k označení svých prodejen, nýbrž i v obchodním styku vůbec (letácích), prohřešuje se proti výslovnému ustanovení čl. 26 obch. zák. To platí i potud, pokud je sice plné znění firmy uvedeno na dveřích prodejny nebo nad nimi, ale nad obchodem samým je umístěn nápis pouze »Sbor« způsobem daleko nápadnějším, protože správné znění firmy je v těchto případech uvedeno na místě nenápadném, zastrčeném a zřejmě v úmyslu, aby ne-

bylo na první pohled vůbec patrné a by naopak vyniklo označení pouze slovem »Sbor« na místě určeném zpravidla pro nápis firemní a provedené v rozměrech a písmem daleko větším a nápadnějším než správné znění firmy na dveřích prodejny nebo nad nimi. Ježto pak bylo už podnikem zapověděno užívatí označení prodejen a v obchodním styku vůbec jako firmy pouze slova »Sbor« a ježto podle shora uvedeného zjištění firma usnesení tohoto nedbá, bylo jí podle § 26 obch. zák. a podle § 12 uvoz. zák. k obch. zák. uložiti pořádkový peněžitý trest. *R e k u r s n í s o u d* nevyhověl ve věci samé rekursu. *D ů v o d y*: Jde o právní otázku, užívá-li stěžovatelka tím, že označuje prodejny své slovem »Sbor« buď mimo správné znění firmy nebo bez něho, firmy, která jí podle předpisu o firmách obchodních v třetím titulu obchodního zákona obsažených nepřísluší (čl. 26 obch. zák.). Že tomu tak jest tam, kde jsou prodejny označeny pouze nápisem »Sbor«, i stěžovatelka sama uznává. Soud rekursní však má za to, že i tam, kde je prodejna sice označena správnou firmou, není přípustno, by označení »Sbor« bylo mimo firmu užito samostatně k označení prodejny anebo jako reklama na těchto prodejnách. Stěžovatelka jest ovšem majitelkou ochranné slovní známky »Sbor« k označování konfekčního zboží všeho druhu, a může známky této i jinak osobně používatí. Avšak užívání známky tím, kde obchodník přichází ve styk s veřejností, nesmí umožniti obcházení předpisů o firmách. Známky této lze totiž použiti i jako reklamy jen způsobem, z něhož jest patrné a nade vše pochybnost zřejmo, že jde o ochrannou známku a ne o zakázanou firmu, tedy pouze, pakli je výslovně označena jako ochranná známka. To se však nikde nestalo, neboť označení »Sbor« jest umístěno na prodejnách nad obchodem v nápadně velkých rozměrech bez dalšího přídavku, kdežto firma jest umístěna nikoliv na místě, kde se firma zpravidla označuje, nýbrž pouze na dveřích prodejny nebo nad nimi a písmem značně nebo nepoměrně menším. Právý úmysl stěžovatelčin při takovémto užívání ochranné známky »Sbor«, totiž úmysl její obcházení předpisů o firmách, vyplývá také z toho, že stěžovatelka užívala označení »Sbor« jako firmy v době, kdy ještě firma její nebyla zapsána v nynějším znění, nýbrž jen jako »Gustav Sborowitz a syn«. Teprve po oznámení na stěžovatelku učiněném změnila firmu na nynější znění. Proto vyžadovala obchodní slušnost, by stěžovatelka, když již dříve bylo proti ní zakročeno pro užívání označení »Sbor« jako firemního označení, přestala jí užívatí a tím zabránila možnému klamání veřejnosti tuzemské a cizozemské o správném znění firmy (obdobně rozh. čís. 7408, 5273 sb. n. s.). Proto právem prvý soud vyslovil zákaz užívatí při označení prodejen a v obchodním styku vůbec jen označení »Sbor« bez výslovného dodatku, že jde o ochrannou známku a to nehledíc k tomu, zda mimo to na jiném zastrčeném místě se vyskytuje firemní znění anebo ne. Totéž platí o letácích při reklamě a v obchodním styku vůbec. Prvý soud se ovšem vůbec neobíral s věcí s tohoto hlediska, jelikož se stěžovatelka v prvé stolici nehájila poukazem na to, že je majitelkou ochranné slovní známky »Sbor«. Ovšem není zákony předepsáno místo, kde označení provozovacích místností má býti a rovněž ne velikost a způsob písma užitého pro znění firmy, leda že by příliš nápadný způsob písma jedné části znění firemního oproti ostatním mohl klamati veřejnost. Jest pravda, že jest »zvláštní označení závodu« volno každému podnikateli

i obchodníku a že používání jeho nepodléhá úřednímu nebo soudnímu povolení a že není podrobena registraci. Stěžovatelka však sama uznává, že se ono označení závodu kryje se zněním jen slovní ochranné známky. Této lze však užívatí jen způsobem, z něhož jasně vyplývá, že jde o takovou známku, že totiž jest výslovně jako taková značena. Bylo by tudíž obcházením tohoto předpisu, kdyby užívání téhož označení bylo přece jen dovoleno bez jakéhokoliv výslovného dodatku jako »zvláštní označení závodu«. »Zákonitým předpisům se přičítá důsledek toho by byl, že stěžovatelka by byla oprávněna užívatí označení »Sbor«, když ne samostatně jako firmu a když ne bez dodatku jako ochranné známky, tak přece jen jako zvláštního označení závodu, a takto by tedy velící předpisy práva firemního mohly býti obcházeny, je-li zejména při tom způsob umístění, velikost a způsob užívání písma užitého pro firemní znění tak nápadně odlišný od umístění a úpravy užitých pro zvláštní označení závodu, že veřejnost tím může býti klamána. Stěžovatelka také dříve nikdy ani netvrdila, že by si byla zvolila jako zvláštní označení závodu znění slovní ochranné známky »Sbor«, která jest vlastně jen zkratkou rodného jména Sborowitz a jest mimo to též obsažena ve firemním znění. Proto již podle účelu a smyslu »zvláštního označení závodu« jest nutno, aby se od firemního znění podstatně odchylovala tak, aby bylo na první pohled zřejmo, že není firmou a aby tím nemohly býti předpisy o firmách obcházeny. I při reklamě a propagaci výrobků stěžující si firmy dlužno dbáti zákonitých předpisů, poněvadž i tu jde o styk obchodníka s veřejností.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Nejvyšší soud prozkoumav spisy neshledal, že by napadené usnesení bylo v rozporu s jasným a nepochybným zněním zákona, ani že by spočívalo na zřejmém rozporu se spisy.

Čís. 14534.

Pojistník, jenž ujednal pojištění proti nárokům z povinného ručení jako majitel hostinství, nepozbyl zájmu na pojištění propachtováním živnosti.

(Rozh. ze dne 14. září 1935, Rv II 574/33.)

Podle obsahu pojišťovací smlouvy pojistil se žalobce u žalované pojišťovny proti nárokům z povinného ručení, jež by mohly býti proti němu uplatňovány jako majiteli hostinství. Žalobce na to svoji živnost hostinskou propachtoval. Jeho žalobě na zjištění, že pojišťovací poměr zanikl pozbytím zájmu na pojištění první soud nevyhověl. Odvolací soud uznal podle žaloby, maje za to, že propachtováním živnosti ztratil žalobce, který byl pojištěn proti povinnému ručení jako majitel živnosti, podle § 63 poj. ř. zájmu na pojištění.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.